

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 lutego 2017 r.,
sprawy **E. W.**,
oskarżonej z art. 155 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej H. W.,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa .../16,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...],
z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt II K .../15,,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć oskarżycielkę posiłkową H. W.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt II K .../15, ustalił, że E. W. wyczerpała swoim zachowaniem dyspozycję art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 25 § 3 k.k. i stwierdzając, że sprawca nie podlega karze na podstawie art. 25 § 3 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. umorzył postępowanie karne w sprawie.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa .../16, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 czerwca 2016 r. wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej H. W., zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k.

W konkluzji pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w [...] i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w [...] w pisemnej odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej. Do stanowiska tego przyłączył się obrońca oskarżonej E. W.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezzwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia.

Tego rodzaju uchybień w przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy nie stwierdził. O ile bowiem rzeczywiście w toku postępowania przed Sądem I instancji nie uprzedzono stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego E. W. w zakresie art. 25 § 3 k.k. (na rozprawie w dniu 7 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w [...] na podstawie art. 399 § 1 k.p.k. uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu jedynie na art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.), to uchybienie to nie ograniczyło prawa oskarżycieli do ustosunkowania się do tej kwestii. Nie sposób także nie zauważyć, że pełnomocnik nie podnosił w apelacji tego uchybienia, choć to właśnie ten środek był właściwym miejscem do podnoszenia zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu I instancji. Niezależnie od

togo nie jest natomiast tak – jak się to stara wykazać pełnomocnik – że wyżej opisane postąpienie Sądu I instancji uniemożliwiło oskarżycielom posiłkowym zajęcie stanowiska w przedmiocie zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego E. W. Lektura wniesionej przez pełnomocnika apelacji wskazuje bowiem, że właśnie w tym środku zajęto stanowisko co do zmiany kwalifikacji prawnej. W apelacji pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie tylko wskazywał przecież, że „Sąd I instancji niesłusznie uznał, iż oskarżona działała w obronie koniecznej”, ale i czynił wywody odnośnie wymiaru kary w sytuacji „wyeliminowania z podstawy skazania art. 25 § 3 k.k.” (k. 960). Pełnomocnik miał zatem możliwość podjęcia czynności dowodowych, o których mowa w kasacji, a które miały zmierzać do wykazania, że E. W. nie działała w obronie koniecznej, jednakże z tej możliwości sam zrezygnował. Niezależnie od tego Sąd odwoławczy, dysponując między innymi apelacją pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych, szeroko wypowiedział się w kwestii prawidłowości orzeczenia Sądu I instancji, również w zakresie przyjęcia, że E. W. przekroczyła granice obrony koniecznej.

W tej zaś sytuacji nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że w sprawie naruszono zasadę, o której mowa w art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k., czy też że utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu I instancji było rażąco niesprawiedliwe. Przypomnieć bowiem należy, że wyjątkowy charakter przepisu art. 440 k.p.k. objawia się w możliwości orzekania przez sąd odwoławczy niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jeżeli sąd ten uzna, że utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe. Nieskorzystanie z tej możliwości przez sąd z urzędu nie stanowi w ogóle naruszenia prawa, jest bowiem niczym innym, jak tylko wyrazem przekonania sądu o sprawiedliwości wyroku (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 r., III KK 133/16, LEX nr 2139252*).

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, przy czym kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążył oskarżycielkę posiłkową H. W.